

CAPÍTOL 8

L'endemà, la Caterina i la Teresa, van acudir puntualment a la cita, la Camil·la tenia preparat un refrigeri i van seure totes tres al banc de la galeria.

—A quina hora vindrà en Llorenç? —preguntà la Caterina.

—M'hauré de despullar jo? —va dir la Teresa amb to burleta, fent veure que es discordava la brusa.

—En Llorenç no vindrà, ni avui ni mai més. —els confessà la Camil·la.

Totes dues la miraren estranyades.

Llavors, els va explicar fil per randa tot el que havia succeït el dia que va marxar la Caterina, i com va quedar ella angoixada i desfeta.

Van quedar astorades i els va pujar un calfred per tot el cos, al mateix temps que sentien una mena de sentiment ocult semblant a la gelosia, però que no podien explicar.

—I què faràs ara? —feu la Caterina.

—No acabaràs el quadre?

Tot seguit, els hi va acabar de comentar les intencions d'en Llorenç de quedar-se els diners del premi, a més de la fama. Això va enfurismar la Teresa, altre cop un home trepitjant una dona amb tota la fatxenderia masculina a flor de pell.

—Camil·la, no t'ho has de deixar fer això, de cap manera, ni pensaments! Em sents!

—La Caterina estava desencaixada, no s'hauria pensat mai que en Llorenç fos capaç d'un acte tan menyspreable, i començava a sentir-se culpable de passejar-se nua davant d'ell, pensant que era un acte de total normalitat dins de la feina que estaven fent.

Li va passar pel cap que potser ella l'havia encès i que la Camil·la va servir per apaivagar aquell foc.

Dolguda i enutjada, després d'una profunda reflexió, va deixar anar:

—Mireu, ara es tracta de donar un bon escarment a en Llorenç, però no ens precipitem, hem d'estudiar molt bé la situació i com servir-li el fred plat de la venjança. Us proposo que deixem passar uns dies, i que cada una rumii una solució, a veure què podem fer. Camil·la, que sàpigues que em tindràs al teu costat en tot moment.

—No cal dir que també pots comptar amb mi Camil·la. Als homes els hi tinc moltes ganes.—afegí la Teresa.

—Us ho agraeixo, a veure si entre totes trobem alguna solució.

Totes dues van fer una forta abraçada a la Camil·la per reconfortar-la, que a partir d'aquest moment, alleujada del pes del secret, es va tornar a veure amb ganes de viure i de lluitar.

Tot seguit, s'acomiadaren fins a l'endemà a les sis per seguir-ne parlant.

Aquella nit, a totes tres els hi va costar agafar el son, barrinant de quina manera escarmentar en Llorenç.

Les dues amigues van arribar uns minuts abans de les sis, i mentre la Camil·la els hi preparava una llimonada, va arribar en Llorenç per sorpresa, tot enriolat. Quan les va veure, se'ls hi va acostar per petonejar-les, però elles el van defugir.

—Ah! Ja veig que la Camil·la no se n'ha pogut estar. I vosaltres us l'heu cregut? Que no vas veure Caterina que et va utilitzar per escalfar-me? Per què sàpigues que des que t'he vist nua no faig més que pensar en tu, després et va fer marxar per quedar-se sola amb mi despullat, posar-me tota la mel a la boca perquè, a falta de tu, em desfogués amb ella. La sap molt llarga la Camil·la, ens va ben enredar a tots dos.

La Teresa va saltar la primera, era la més valenta i la que més odiava el masclisme.

—Que et penses que ens mamem el dit? Ara li vols donar la volta a la culpa? Si ets incapaç de controlar el teu sexe, és que ets molt poc home, ets una bèstia salvatge sense cervell que només es guia pels instints, i ara necessites buscar culpables de la teva falta de seny en les dones.

La Caterina afegí: —És veritat Llorenç, has actuat talment com un gos.

Caterina, tanca aquesta boca si no vols que et faci empassar la llengua. —va dir en Llorenç fent un gest amenaçador amb el dit.

—Posa-li una mà a sobre i te'n recordaràs tota la vida. —va dir la Camil·la.

I dirigint-se a en Llorenç, li va dir:

—I tu, ja pots tocar el dos que no et necessito per res.

—Val més que no facis ximpleries Camil·la, i acabis el quadre. Qui t'has cregut que ets?

—I què et fa pensar que tinc ganes d'acabar-lo?

—Doncs molt senzill, no voldràs que jo expliqui que m'has fet venir a casa teva amb l'excusa de pintar un quadre, m'has fet despullar i després m'has seduït per ficar-te al llit amb mi. De veritat que vols que ho escampi, et creia més intel·ligent.

En Llorenç ho tenia tot molt ben collat, i va aprofitar la situació per continuar beneficiant-se de les altres noies.

L'endemà, per no deixar refredar la situació, va anar a veure la Caterina, la va seguir a la sortida de brodar i quan la va trobar sola, s'hi va acostar fent-se el divertit.

—Hola, maca! Encara estàs de morros?

—Ets un gos, Llorenç, ja t'ho vaig dir. —li llençà la Caterina mirant-lo fixament.

—He vingut a fer un tracte amb tu.

—Doncs que sàpigues, que de tu no me'n refio ni un pèl. A més, li explicaré la veritat al meu pare, que és advocat. A mi em creurà.

—Ui! Quina por! El teu pare no va mai a missa, és la seva paraula contra la meva. Mossèn Maurici és molt amic de la meva mare i té molta influència al Bisbat. Si vols quedar malament tu mateixa.

—Però jo havia vingut per fer-te una proposta que t'agradarà més, i no podràs rebutjar.

—No sé si la vull sentir. —va dir la Caterina.

—Quan la Camil·la ens pintava vaig veure com t'anaven els ulls, no paraves de mirar-me, creus que no me'n vaig adonar?

—I a què bé això ara? Més miraves tu, ara me'n penedeixo molt.

—Vull dir, que si vols que el dia de la inauguració, digui la veritat de qui és l'autor del quadre, ho puc fer. Només hem de quedar un dia tots dos per satisfer els nostres desitjos, així mates dos ocells d'un tret, dones volada a les teves passions i ajudes a la Camil·la.

—Què t'has tornat boig? Per qui m'has pres? L'altre dia a casa la Camil·la era una cosa i avui n'és un altre. —li digué cridant.

—Mai de la vida em deixaria tocar per un monstre com tu.

—Pensa Caterina, que ningú ho sabria mai, així que no pateixis. Espero que ho consideris, és una bona solució per a tothom. —i se'n va anar xiulant.

Aquell vespre, la Caterina tampoc va poder aclucar l'ull, per si no n'hi havia prou amb la solució del quadre, ara se li presentava el dilema de poder ajudar a la Camil·la. Podria fer el cor fort. En Llorenç en aquest moment li feia fàstic, tot i que havia de reconèixer que era tot un figurí, atlètic, ben proporcionat, atractiu, moltes dones haguessin acceptat de bon grat la proposta, però en aquell moment no passava de ser una obscenitat.

En els dies següents, la Camil·la es va entretenir a pintar el fons, les pomeres, on hi havia molta feina, amb els troncs, fulles i fruits. El Bisbat havia donat sis mesos de temps a en Llorenç per lliurar el quadre acabat i tot just n'havien passat dos, la Camil·la no volia haver de córrer i es va afanyar. Com que ja el tenia molt avançat, anava fent una mica cada dia, i així va passar un altre mes.

A les sessions de brodat, les noies actuaven amb total despreocupació, com si no hagués passat res. La Caterina anava donant voltes a la proposta d'en Llorenç, i cada cop tenia més clar que s'havia de sacrificar per la seva amiga. Sacrifici? El cap li donava moltes voltes, havia dit que en Llorenç li feia fàstic, però ara ja no sabia del cert quina era la sensació que li produïa. No li va agradar gens, ni el que li va fer a la Camil·la, ni la proposta que li havia fet a ella, però el fet de lliurar-se a una abraçada per aquells braços, sentir-se estreta en aquell pit musculós, li feia sentir sensacions contradictòries que no sabia com gestionar.

El seu dilema era si explicar-ho a la Camil·la, o lliurar-se en secret a en Llorenç com a boc expiatori, de manera masoquista.

Els neguits de la Camil·la ara estaven en un altre terreny, feia dies que la regla se li estava retardant inexplicablement, ella sempre havia sigut molt regular i això la començava a preocupar, fins al punt que va anar a visitar la Maria, la llevadora que l'havia fet néixer a ella i a la major part del jovent de la seva edat del poble.

La Maria era una tafañera, xerrava pels descosits, però de les coses íntimes dels seus pacients no en deia res a ningú, ho tenia sagrat, el seu codi deontològic no li permetia.

No va trigar gaire a donar el diagnòstic, i els temors de la Camil·la es van confirmar, estava embarassada.

La Maria, s'havia fet llevadora pel fet que de jove havia patit una experiència similar a la Camil·la, i va voler dedicar la seva vida a ajudar altres noies en aquest tràngol.

La Camil·la es va espantar. Una criatura! Havia de ser mare! Això no entrava en els seus plans. El seu món es va ensorrar, ara sabia que tard o d'hora se sabia tot. En Llorenç explicaria la seva versió, i era molt més probable que se'l creguessin a ell, que no pas a una noia que s'havia volgut dedicar a fer una feina d'home, que s'atribuïa l'autoria d'una obra, que s'havia presentat en nom de l'home que ella deia que era el pare de la criatura. Estava molt clar als ulls de tothom, que aquesta noia havia tingut una relliscada i volia engalipar a algun innocent, per fer-li pagar el seu mal cap.

No hi havia res a fer.